

moeten worden afgenomen! Het komt er steeds op aan, de betrekking zóó te bezoldigen, dat de tijd, die ervoor noodig is, ook er aan kan worden besteed, en verder te vertrouwen, dat de aangestelde al de eischen, die zijn werk stelt, tot hun recht zal laten komen. Want ook de controleerende geneesheer, die niets anders te doen heeft, zal, als er veel zieken zijn, met zijn tijd moeten woekeren. Daarbij moet worden bedacht, dat het controleeren van zieken niet, gelijk de ongevallen-contrôle, aanhoudend eischen stelt aan kennis en doorzicht, en dat dus de arts, die niets anders te doen heeft, licht zal verschalen. Verder vreest *The Lancet*, dat de andere geneeskundigen schade zouden kunnen lijden, doordat het voor de verzekerden voordeelig zal zijn, zich als patiënten van de controleerende geneeskundigen te laten inschrijven. Dit zal toch alleen het geval zijn, als men de dwaasheid begaat, de controleerende artsen hun eigen patiënten te laten controleeren. Dit moet buitengesloten zijn, en is dan ook door de Iersche regeling buitengesloten. Evenals van den beginne reeds aan de controleerende gemeenteartsen te Amsterdam, mag aan zulke ambtenaren wel de particuliere, maar niet de ziekenfondspraktijk worden toegestaan, of, als de hoeveelheid contrôlearbeid daartoe te gering is, moet in ieder geval de contrôle van de patiënten van den éénen controleerenden geneesheer aan den anderen worden opgedragen. Eenige moeilijkheden zijn reeds ontstaan, doordat artsen met betrekkingen bij het armwezen de betrekking van controleerend geneesheer hebben aangenomen, terwijl het schijnt, dat zij daarvoor geen tijd hebben. Het spreekt vanzelf, dat, wie een betrekking bekleedt, geen andere kan aannemen, als deze de vervulling der eerste betrekking belemmert. *The Brit. Med. Journ.* verzet zich niet zoozeer tegen het stelsel als tegen het feit, dat aan de practizeerende geneesheeren op deze wijze een belangrijke verdienste ontgaat. Het blad weet mede te deelen, dat er een onderzoek is ingesteld naar de oorzaak van het verschijnsel, *dat er meer ziekingeld was noodig geweest dan oorspronkelijk was berekend*. En zonder de geneeskundigen te hooren, was men tot de gevolgtrekking gekomen, *dat de dokters, die hun eigen zieken controleerden, hun te zeer ter wille waren geweest*. Deze verdenking, in haar algemeenheid, naar wij hopen, ook voor de Iersche artsen ongegrond, had hen niet alleen boos moeten maken, maar ook *verheugd*, nl. over de omstandigheid, dat de aanstelling van controleerende artsen hen bevrijdt van een verhouding, *die noodzakelijk tot verdenking moet leiden*. En de 2 sh. 6 d. hadden zij maar liever in de Lethe moeten werpen, bedenkende, dat die nu toch door collega's zullen worden verdiend, en dat deze nu in geringere mate zullen mededingen in de praktijk. In plaats daarvan worden degenen, die zich als controleerend arts beschikbaar stellen, op verschillende plaatsen geboycot, alsof zij magnetiseurs hadden „gedekt” of ander schunnig werk hadden gedaan. Dat komt ervan, als het „ethische sausje” ontbreekt, dat ons tenslotte zelfs voor doktorenvreters wel iets smakelijker zal maken, dan wanneer hebben en krijgen ons eenig streven is.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

DE INTERNATIONALE CONGRESSEN.

Levendig herinner ik mij, hoe, lang geleden, de couranten melding maakten van het destijds zoo belangrijke feit, dat afgevaardigden van het Fransche Institut op het eeuwfeest der Heidelbergsche universiteit waren verschenen. Mijn Konversationslexicon zegt mij, en andere herinneringen kloppen hiermee, dat dit moet geweest zijn in het jaar 1886.

Vijftien jaar na het sluiten van den vrede van Frankfort kwamen er dus officieele

Fransche gasten naar het land van den vijand, om er hulde te brengen en feest te vieren. Zouden wij dan niet met prof. BURGER mogen verwachten, dat spoedig, laten wij zeggen enkele jaren, na het eindigen van den tegenwoordigen strijd, de geleerden van de landen, die aan den oorlog deelnamen, bereid zullen zijn om als bijzondere personen in een onzijdig gebleven land een werkcongres bij te wonen?

Utrecht, 21 Maart 1915.

H. BURINGH BOEKHOUDT.

Voorspellen is een moeilijk werk. Mogelijk heeft dr. BURINGH BOEKHOUDT volkomen gelijk. Maar de oorlog van 1870 is niet veel meer dan een kleine oneenigheid geweest, vergeleken bij wat heden geschiedt. Als men dat bedenkt, dan twijfelt men er wel aan, of de nawrok zoo spoedig zal verdwijnen. En bovendien, hervatting van de diplomatieke verhoudingen beteekent nog niet: plaatsgevondene verzoening van de bijzondere personen. Misschien zullen er al weer spoedig officieele congres-afgevaardigden kunnen benoemd worden, maar of de enkelingen, zelfs op onzijdigen bodem, er op gesteld zullen zijn, elkander te ontmoeten?

v. R.

DE REORGANISATIE VAN HET GERECHTELIJK-GENEESKUNDIG ONDERZOEK.

In aansluiting aan de opmerkingen omtrent bovenstaand onderwerp, in dit *Tijdschrift* door de heeren HULST, DE JOSSELIN DE JONG, MIEREMET, SCHOO en STEENHUIS op bldz. 829 en vlg. gemaakt, die mij niet ter onderteekening zijn gezonden en derhalve ook niet door mij ondertekend zijn, verzoek ik hier opneming van mijn antwoord op de circulaire van het Hoofdbestuur van 12 November 1914, dat aldus luidde:

„In antwoord op Uw schrijven van 12 Nov. ll. heb ik de eer u het volgende te melden.

Met verwijzing naar den brief, ongeveer half Juni ll. door eenige Maatschappij-leden, onder wie ondergeteekende, bij het Hoofdbestuur ingediend, ter beantwoording der vraag, welke geneeskundigen als deskundigen voor gerechtelijke lijkopeningen (en andere gerechtelijk-geneeskundige onderzoekingen) aan den minister van justitie behooren te worden aanbevolen, is het thans onnoodig U uiteen te zetten, dat de door het Hoofdbestuur toenmaals voorgestelde en sedert in dezelfde richting gezochte oplossing m. i. niet voldoet aan de eischen der rechtspleging.

Het toekennen van een jaarlijksche belooning aan de 22 door het Hoofdbestuur den minister van justitie aanbevolen geneeskundigen zou m. i. onnoodige geldverspilling zijn, daar het meerendeel dier heeren niet in staat is, een gerechtelijke lijkopening (of andere gerechtelijk-geneeskundige onderzoekingen) op deskundige wijze te verrichten. Met het voorstel van het Hoofdbestuur kan ik mij derhalve in het geheel niet ingenomen verklaren.

De oplossing zal m. i. gezocht moeten worden in een betere en voor elk geval afzonderlijk te bepalen belooning der gerechtelijke lijkopeningen (en andere gerechtelijk-geneeskundige onderzoekingen). Ik zou gaarne zien, dat het Hoofdbestuur hierop het oog richtte, afgezien van alle andere punten, die overigens in bovengenoemden brief als noodzakelijk werden aangeduid”.

H. J. ROLL,

*Privaat-docent in de gerecht. geneesk.
aan de universiteit te Leiden, tijdelijk assistent
aan het K. K. ger. med. Institut der
Universiteit te Weenen.*

Weenen,
16 Maart 1915.